

Асен Сираков

ЗОДИЯ КИЛЪР

ОТЛИКЪТ НА ЗОДЪТЪ

Асен Сираков

РОМАН
ТРИЛОГИЯ

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
trypb
СОФИЯ, 2008

© Асен Сираков, автор, 2008 г.
© Виктор Паунов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-848-7

**СВИНЯ
ДО ПОИСКВАНЕ**

– Виждам, че имате сериозни
постижения в професията,
която упражнявате...
– Искате да кажете, че съм курва?
Не, не съм.

Подслушан разговор

глава I

Когато нокаутирам муха на стъклото на прозореца или когато внимателно пошляпвам с чехъл някоя тлъста хлебарка – именно „пошляпвам“, защото гледката „настъпен еклер“ след прибързан удар не е за препоръчване, винаги се сещам за дълбокомислената, дълбоко изтъркана фраза: „Животът е онова, което се случва, докато кроиш планове“. Никога не мога да запомня кой за първи път е изрекъл тази мъдрост и дали въобще има такъв! Разбира се, глупаво е да си мислиш, че мухите и хлебарките „кроят планове“, но понякога усещането за собствената нищожност добива доста странни измерения. Интересно, но въпросната мисъл никога не ми е хрумвала, когато безмилостно сплесквам някоя „комарна феминистка“, забила хобот в „синята“ ми мъжка кръв...

Животът е онова, което се случва, докато кроиш планове... и е достатъчен един-единствен ден, дори един час, една минута, един миг същият този живот изведнъж да тръгне в съвсем, съвсем друга посока...

Беше ден сряда и аз бях отишъл до магазина си в центъра, който, както ми бе съобщено по телефона, бе „напълно освободен“. Наемателите ми внезапно бяха прекратили договора си и трябваше да видя в какво „де-

зодия килър

редже“ са ми оставили имота. Естествено фирмата „АВС“ си стоеше, а щорите (не си ги бяха взели) бяха спуснати. Вътре естествено беше потресаващо мръсно и цареше грозен безпорядък. Както ми бяха оставили щорите, така си бяха взели батерията от чешмата в банята и на нейно място (все пак!) бяха завили тапа. Бяха ми оставили още и едно старо бюро, кантонерка с полуотворена и заклинена навеки ролетка, три стола и огромно количество всевъзможни празни папки.

Тъкмо бях седнал да се опитам да преценя колко би ми излязъл един що-годе сносен ремонт, входната врата се откряна и едно женско лице с прибрана коса под пъстро копринено шалче и тъмни очила плахо надникна.

– Извинете... – жената побутна очилата към върха на носа си и прекрачи прага. – Май сте пред ремонт?

– Очевидно – измънках сухо и машинално издърпах няколко чекмеджета.

Не съм необщителен – напротив! – и не знам защо, но цял живот първото нещо, което правя при най-първия си контакт с жена, е да се направя на важен и дръпнат...

– Томов ви препоръча като изключителен специалист и рядко дискретен човек – продължи тя. – Жоро дори спомена, че в моя случай сте вероятно единственото решение, най-вече от гледна точка на доверие и дискретност... но май идвам в твърде неподходящ момент, господин Стоянов...

По всичко личеше, че жената бе убедена, че се намира във фирмата, и нямаше никаква представа, че аз не съм онзи, за когото си мислеше. Естествено можех веднага да ѝ кажа, че аз съм собственикът на магазина, че фирмата се е изнесла някъде другаде, че мога да проверя къде, а ако желае, дори мога да ѝ дам телефона на въпросния Ангел Стоянов, но... като огледах за пореден път стегнатото ѝ изваяно тяло, сухо казах:

– Очаквам първо да ми се представите, все пак.